

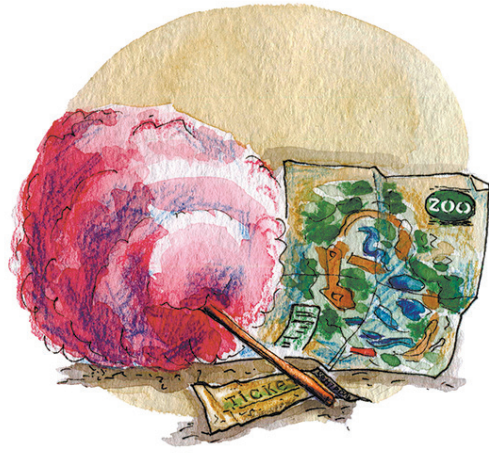
Володимир Аренєв

ВІДЧАЙДУШНИЙ БОЯГУЗ

NOT
FOR SALE

НЕ ДЛЯ
ПРОДАЖУ

Володимир Аренєв

ВІДЧАЙДУШНИЙ БОЯГУЗ

Намалювала
Ліна Квітка

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.161.2-34-93

А 80

Герой книжки Володимира Аренєва «Відчайдушний боягуз» Данько — звичайнісінький хлопчик, життя якого повне пригод: він блукає світами сновидінь, грає головну роль у захопливому фільмі, мандрує машиною часу в майбутнє та бореться із мікробами-прибульцями. Він вчиться долати труднощі, з якими щодня стикаються діти, і на допомогу йому приходять вірні друзі. Данько розуміє, що подолати страх можна, лише переставши боятись, а справжня сміливість полягає в допомозі тим, хто її потребує. І, звісно, ця книжка про дива, любов та підтримку й віру у краще.

Володимир Аренєв — автор трьох десятків книжок, призер багатьох премій, його твори виходили англійською, естонською, литовською, німецькою, польською, російською, словацькою, французькою та ін. мовами. Лауреат численних міжнародних премій.

2014 року на загальноєвропейському фестивалі любителів фантастики «Єврокон» у Дубліні Володимир Аренєв був визнаний найкращим автором фантастики для підлітків.

ISBN 978-617-679-519-3

© Володимир Аренєв, текст, 2018

© Ліна Квітка, ілюстрації, 2018

© Видавництво Старого Лева, 2018

ЩОБ МАМА НЕ ЗАГУБИЛАСЯ

Якось навесні Данько із мамою та Світланкою пішли до зоопарку. Тобто пішли Данько та мама, а Світланка поїхала чи навіть полетіла у спеціальному рюкзаку — ходити їй ще було зарано.

Були вихідні, й до зоопарку прийшло — а також прилетіло! — чимало відвідувачів. Одні дивилися на екзотичних тварин, інші — горобці, голуби та качки — намагалися поцупити в отих, перших, банани чи хліб.

Найцікавіше було біля вольєрів із мавпами. Крихітне мавпення виробляло неймовірні трюки, тож відвідувачі знай клацали собі мобільними та фотоапаратами. Данько теж клацав і сміявся, і мама сміялася, і Світланка.

Аж раптом Данько побачив красивезну пташку. Ніхто на неї не звертав уваги, і Данько вирішив її зняти. Потім викладе фото в інтернет — от друзі здивуються!

Він тихцем відійшов від натовпу і рушив до пташки. Та помітила Данька й трохи відлетіла. Але Данько не здавався: справжні фотографі мусять бути терплячі та кмітливі!

Йому вдалося зробити кілька чудових кадрів, аж мобільний раптом пікнув і вимкнувся: сіла батарея.

Данько роззирнувся — і побачив, що опинився в незнайомій частині зоопарку. Люди сюди не заходили, довкруг стояли густі дерева, десь за ними — вольєри з дикими тваринами.

А от мами ніде не було. І Світланки теж.

Данькові стало моторошно. Він, звісно, був дорослий хлопець, але навіть дорослі хлопці мають право трошки перелякатися. А раптом він загубився назавжди — і ніколи не знайде виходу? Зоопарк величезний, заблукати тут легко. Так, рано чи пізно його почнуть шукати, але...

Чомусь Данькові стало дуже-дуже цікаво, чи не випускають інколи звірів із вольєрів. Ну, скажімо, на ніч. Ненадовго. Розім'ятися.

Він знав, що напевно ж ні, але різні такі думки не давали

спокою. А тут — ох! — живуть не тільки добрі слони та папужки. Он десь удалині хтось рикає — чи не леопарди?

І тут Данько почув звідкись згори:

— Привіт! Мене звать Тетянка, а тебе як?

Данько розгубився. Він знав: не можна розмовляти із незнайомцями. Але ж, по-перше, дівчинка назвалася, а, по-друге, вона сиділа на справжньому, найсправжнісінькому коні. Чомусь Данькові здалося, що коні не дозволили б абикому сісти собі на спину.

А головне: Тетянка була в курточці з емблемою зоопарку.

— Привіт, — сказав Данько. — Мене звать Данько.

— А чого плачеш?

— І зовсім я не плачу! То так... Піт. Від перенапруження. Бо я, — здався Данько, — трошки загубився.

— Хіба? — здивувалася Тетянка. — От же ж ти: стоїш посеред зоопарку, біля вказівника. Може, маєш на увазі, що десь загубилися твої мама і тато?

Недозагублений Данько аж розгубився. Справді, він — от, стоїть посеред зоопарку, біля вказівника. То що ж це виходить? Виходить — якраз із ним усе в порядку!

— Тато на роботі, — поміркувавши, мовив Данько. — З ним усе гаразд. А от мама зі Світланкою... от вони справді загубилися...

— Ну, — всміхнулася Тетянка, — це звична історія. Якщо за мамою і за сестричкою не пильнувати — ясна річ, вони можуть загубитися. Мої друзі це знають і поводяться обачніше. Наприклад, слоненя, поки маленьке, тримає маму...

— За руку?

— Та ні, звідки у слонів руки? За хвіст!

— Це добре, — сумно озвався Данько, — але мені цей рецепт не годиться. Адже мамину руку я вже відпустив.

— Ну то щось інше придумаємо. Сідай-но переді мною, подивимосся... До речі, це теж хороший спосіб: роздивитися навсібіч. Маленькі сурикати для цього навіть стають на задні лапки. Тоді можна більше всього побачити — зокрема й загублених родичів.

— Але ж усі сурикати схожі одне на одного — як вони впізнають саме свою маму?

— Це нам так здається, що схожі. А насправді вони з першого погляду розрізнять своїх від чужих: і за запахом, і за голосами.

— Слухай, можна просто їй зателефонувати! Я ж маю мобілку! — згадав Данько. — От тільки, — зітхнув він, — батарея сіла...

— Отже, дзвонитимеш наступного разу, а тепер пошукаємо інші способи. Помандруймо зоопарком. До речі, інколи дитинчатка, щоб не загубитися, просто мандрують разом зі своїми батьками.

— Як слони? Але ж довго йти — важко, вони, мабуть, втомлюються. Я би теж втомився, якщо чесно...

— Тому дехто саджає малюків собі на спину, як скорпіони. Або ж навіть у спеціальну сумку, як кенгуру.

— О, мама так носить Світланку: у спеціальному рюкзаку! Дуже зручно! І жодна з них не загубиться! Ех!.. — зітхнув Данько. — Якби ж точно знати дорогу додому, можна було би зустрітися з ними вже там. Але ж ні, бо тоді мама